

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 544/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti KRÁSNA PRI JAZERE, spol. s r. o., Pri Prachárni 11, Košice, a obchodnej spoločnosti BYTY KRÁSNA, spol. s r. o., Pri Prachárni 11, Košice, zastúpených obchodnou spoločnosťou GOREJ Legal, s. r. o., Krmanova 14, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Gorej, pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 CoE/164/2015-140 z 9. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti KRÁSNA PRI JAZERE, spol. s r. o., a obchodnej spoločnosti BYTY KRÁSNA, spol. s r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti KRÁSNA PRI JAZERE,

spol. s r. o., Pri Prachárni 11, Košice, a obchodnej spoločnosti BYTY KRÁSNA, spol. s r. o., Pri Prachárni 11, Košice (ďalej len „sťažovateľky“), pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 CoE/164/2015-140 z 9. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenou 4. augusta 2014 obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], postúpila obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“), pohľadávku proti sťažovateľkám vzniknutú zo zmluvy o stavebnom úvere mimo zdrojov fondu stavebného sporenia uzavretej 22. februára 2008 v znení jej dodatkov, ktorými sa predlžovala splatnosť istiny poskytnutého úveru. Na základe návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie, v ktorom žiadala vymôcť od sťažovateľiek spoločne a nerozdielne sumu 1 985 970,92 € s príslušenstvom a trovy exekučného konania, Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) poverením [REDAKOVANÉ] z 27. októbra 2014 jej vykonaním poveril súdneho exekútora [REDAKOVANÉ]. Exekučný titul v danom prípade prestavovala notárska zápisnica sp. zn. N 166/2013, NZ 8285/2013, NCRI 8495/2013 spísaná notárom [REDAKOVANÉ] 13. marca 2013, ktorá zaväzovala sťažovateľky „zaplatiť peňažné prostriedky vo výške 2.323.574,32 EUR... s príslušenstvom... najneskôr k 31. 1. 2014“.

3. Návrh sťažovateľiek na zastavenie exekúcie z 19. novembra 2014 okresný súd uznesením sp. zn. 48 Et/3460/2014 z 27. marca 2015 zamietol po tom, ako s poukazom na účel exekučného konania a obsah súdneho spisu všetky námietky sťažovateľiek týkajúce sa neprípustnosti exekúcie vyvrátil. Proti uzneseniu okresného súdu podali sťažovateľky odvolanie, v ktorom „opakovane namietali tie isté skutočnosti ako v konaní pred súdom prvého stupňa. Odôvodnenie napadnutého uznesenia označili za nedostatočné a zdôraznili, že naďalej trvajú na námietke, že notárska zápisnica, ktorú predložil oprávnený neobsahuje

doložku o tom, že odpis sa doslovne zhoduje s prvopisom. Vyslovili presvedčenie, že oprávnený doposiaľ nepreukázal, že na neho prešlo právo vyplývajúce z exekučného titulu, nakoľko povinným nepredložil originál Zmluvy o postúpení pohľadávky. Vytkli konajúcemu súdu, že nepostupoval správne, ak vychádzal pri posudzovaní práva oprávneného z kópie Zmluvy o postúpení pohľadávky. Taktiež namietali neplatnosť Zmluvy o úvere č. [REDACTED] z dôvodu nesplnenia podmienok v zmysle čl. III. tejto zmluvy.“.

4. Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

5. S takýmto záverom krajského súdu sťažovateľky nesúhlasia a uplatnením v podstate totožných argumentov, aké už vzniesli v konaniach pred okresným súdom aj krajským súdom, vo svojej sťažnosti vyjadrujú presvedčenie, že napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré považujú za „nezákonné“, došlo k porušeniu ich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré „*vidia v (i) nesprávnom, resp. úplne nedostatočnom odôvodnení všetkých námietok, ktorými sťažovatelia ako povinní odôvodnili svoj návrh na zastavenie exekúcie ako aj (ii) v ich vyhodnotení jednostranne v prospech oprávneného a v neprospech sťažovateľov*“.

6. Na základe uvedeného sťažovateľky v petite žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu č. k. 8 CoE/164/2015-140 z 9. októbra 2015 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

13. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 8 CoE/164/2015-140 z 9. októbra 2015, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 48 Er/3460/2014 z 27. marca 2015 o zamietnutí návrhu sťažovateľiek na zastavenie exekúcie.

14. Napadnuté uznesenie krajského súdu považujú sťažovateľky za „nezákonné“, pretože nielen zo strany krajského súdu, ale ani zo strany okresného súdu nedostali uspokojivú odpoveď na všetky námietky, ktorými svoj návrh za zastavenie exekúcie odôvodňovali.

15. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov

na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

16. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

17. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil.

18. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností.

19. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

20. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

21. Z judikatúry ESLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, zároveň vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

22. Preto ústavný súd v minulosti judikoval (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05), že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

23. Uvedené východiská bol povinný pri svojom rozhodovaní o odvolaní sťažovateľiek dodržiavať aj krajský súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich aj skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

24. So zreteľom na skutočnosť, že krajský súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia zvolil postup podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku, sa ústavný súd pre účely overenia opodstatnenosti sťažnostných námietok oboznámil nielen s napadnutým uznesením, ale aj s uznesením okresného súdu sp. zn. 48 Er/3460/2014 z 27. marca 2015, ktorý návrh sťažovateľiek na zastavenie exekúcie zamietol po tom, ako s poukazom na účel exekučného konania a obsah súdneho spisu ich námietky

o neprípustnosti exekúcie vyvrátil. Z relevantnej časti napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že „... súd prvého stupňa správne rozhodol, riadne zistil všetky relevantné skutočnosti potrebné pre rozhodnutie o návrhu, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami povinných uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili ich obranu už v priebehu konania na súde prvého stupňa a povinní ani v priebehu odvolacieho konania neuviedli žiadne relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti, napadnutého rozhodnutia, k odvolacím námietkam povinných dodáva, že čl. III. Zmluvy o úvere č. [REDAKOVANÉ] upravuje možnosť poskytovateľa úveru, tento úver neposkytnúť v prípade, ak nebudú splnené podmienky upravené týmto článkom a nie jeho povinnosť tak neurobiť. V tejto súvislosti konštatuje, že podľa čl. XI. Zmluvy o úvere je táto zmluva platná a účinná dňom jej podpisu oboma zmluvnými stranami a jej platnosť a účinnosť nebola podmienená splnením namietaných podmienok. Zdôrazňuje, že postúpenie pohľadávky bolo povinným riadne oznámené postupom, preto nemajú právo dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení pohľadávky podľa ust. § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“.

25. Preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zistil, že ho nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právnych záverov krajského súdu vyjadrených v napadnutom uznesení. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, pričom relevantné ustanovenia v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku, ktoré mu umožňovali rozhodnúť zvoleným spôsobom, interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom. Závery krajského súdu vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Možno teda uzavrieť, že krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkami vznesené odvolacie námietky, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne aj procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení uznesenia okresného súdu náležite a zrozumiteľne

odôvodnil, čím zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľky pred ním domáhali.

26. Skutočnosť, že sa konanie pred krajským súdom neskončí podľa predstáv sťažovateľov, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia ich práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože do obsahu tohto práva nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

27. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v tejto časti ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Ústavný súd taktiež konštatuje, že z napadnutého uznesenia nemožno vyvodit' nič, čo by vzhľadom na tvrdenie sťažovateľiek o jednostrannom vyhodnotení ich odvolacích námietok krajským súdom v prospech oprávneného signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do ich základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, preto z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

29. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016